

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: **D.M.**, nar. ..., státní příslušnost Republika Kazachstán, v České republice bytem ...
zastoupeného **N.M.**, zákonným zástupcem, v České republice bytem ...

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 6. 2017, čj. MV-48306-8/SO-2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[I] Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou ze dne 2. 7. 2017 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 6. 6. 2017, čj. MV-48306-8/SO-2017, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „prvoinstanční správní

orgán“ nebo „Ministerstvo“), ze dne 16. 2. 2017, čj. OAM-33741-13/DP-2016 (dále též „prvoinstanční rozhodnutí“), kterým bylo zastaveno řízení o žalobcově žádosti (podané zákonným zástupcem) o vydání povolení k dlouhodobému pobytu dle § 169 odst. 8 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“).

[II] Žaloba

2. Žalobce namítal, že žalovaná nesprávným a konkrétní situaci žalobce nepřiléhavým způsobem aplikovala zákonná ustanovení, dopustila se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem, a zatížila tak své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností.
3. Podle napadeného rozhodnutí bylo řízení o žalobcově žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu zastaveno z toho důvodu, že dle názoru správních orgánů nebyl žalobce oprávněn tuto žádost podat, neboť nesplňoval podmínky stanovené zákonem, konkrétně, že není dítětem cizince, který na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, neboť ani jeden z rodičů není držitelem povolení k trvalému pobytu.
4. Žalobce měl za to, že správní orgány postupovaly z procesního hlediska nesprávně, když pokračovaly v řízení, aniž by vyčkaly rozhodnutí Krajského soudu v Plzni ve věci pobytového oprávnění žalobcových rodičů. Žalobce byl toho názoru, že napadené rozhodnutí je tak v rozporu s § 8 odst. 1 správního řádu [část IV bod (i) žaloby].
5. Žalobce dále namítal, že žalovaná nedostála povinnosti odvolacího správního orgánu, když nedostatečně přezkoumala zákonnost napadeného prvoinstančního rozhodnutí v rozsahu požadovaném správním řádem na činnost odvolacího správního orgánu. Žalovaná v podstatě toliko aprobovala prvoinstanční rozhodnutí a současně bagatelizovala důvodnost odvolacích námitek, přičemž s většinou odvolacích námitek se žalovaná vypořádala velmi stručně. Napadené rozhodnutí tak trpí vadou nepřezkoumatelnosti [část IV bod (ii) žaloby].
6. Žalobce měl rovněž za to, že se žalovaná nesprávně vypořádala s odvolací námitkou týkající se právního výkladu § 73 odst. 3 soudního řádu správního, tedy posouzení, zda odkladný účinek přiznaný žalobám rodičů žalobce odkládá právní moc rozhodnutí. Žalobce byl toho názoru, že odkladný účinek přiznaný žalobám jeho rodičů zakládá i dočasný odklad právních mocí napadených rozhodnutí. Právní moc je jednou z vlastností správního rozhodnutí a její nabytí je třeba považovat za jeden z jeho účinků. Jestliže tedy odkladný účinek žaloby pozastavuje do skončení soudního řízení účinky správního rozhodnutí, je třeba těmito účinky rozumět mj. též právní moc. Výklad, že přiznáním odkladného účinku se odkládá pouze vykonatelnost a jiné právní účinky, ale ne právní moc, nemá oporu v zákoně a je dle žalobcova názoru nesprávný. Žalobce se domníval, že výklad uplatněný správním orgánem je též v rozporu se smyslem a účelem zákona, neboť přiznání odkladného účinku žalobě by v takovém případě vlastně postrádalo smysl. Pokud by totiž přiznaný odkladný účinek žalobě proti rozhodnutí ve věci zrušení pobytu nemělo mít za následek odklad všech účinků tohoto rozhodnutí, jímž se ruší již nabyté oprávnění k pobytu, pak by skutečně přiznaný odkladný účinek nikterak účinky takového zrušovacího rozhodnutí neodkládal, neboť by bylo i nadále pravomocné. Výklad správního orgánu tedy vede k absurdním závěrům [část IV bod (iii) žaloby].
7. Dále, rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou zcela zjevně nepřiměřená, pokud jde o dopad do soukromého a rodinného života. Správní orgán prvního stupně se otázkou přiměřenosti vůbec nezabýval a žalovaná pak jeho nesprávné a nezákonné rozhodnutí

potvrdila, čímž i své rozhodnutí zatížila vadou nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Dle žalobce nelze pouze formalisticky uvést, že na tento důvod pro zamítnutí žádosti se nevztahuje povinnost zkoumání přiměřenosti. Žalobce byl přesvědčen, že povinnost zkoumat přiměřenost vyplývá mj. z předpisů ústavněprávní síly a ze základních zásad správního práva a práva obecně. Nelze přijmout přepjatý formalismus, který ve věci tak citlivé, jako je zamítnutí žádosti o pobyt matky českého dítěte zaujaly správní orgány obou stupňů, aniž by šetřily základních práv a oprávněných zájmů, jakož i účelu a smyslu právní úpravy [část IV bod (iv) žaloby].

[III] Vyjádření žalované

8. Žalovaná s uplatněnými námitkami nesouhlasila a považovala je za nedůvodné. V podrobnostech odkázala na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál. Na závěr navrhl, aby soud žalobu zamítl.

[IV] Původní rozhodnutí krajského soudu, rozsudek Nejvyššího správního soudu

9. Krajský soud rozhodl ve věci původně rozsudkem ze dne 10. 12. 2018, čj. 30A 114/2017-56 (dále též „Původní rozsudek“). Žalobou napadené rozhodnutí (i rozhodnutí prvoinstanční) zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Krajský soud dospěl mj. k těmto závěrům: *„Rozhodnutí o žádosti nositele oprávnění ke sloučení rodiny o prodloužení platnosti povolení k pobytu je podle názoru soudu podkladovým rozhodnutím pro rozhodnutí o žádostech ostatních příslušníků rodiny o prodloužení platnosti pobytového povolení. Mezi jiné právní účinky podkladového rozhodnutí patří účinek být podkladem pro navazující rozhodnutí. (...) V případě včasného a přípustného odvolání nabývá rozhodnutí správního orgánu prvního stupně právní moci až s právní mocí potvrzujícího nebo měnícího rozhodnutí odvolacího správního orgánu. Je-li takové rozhodnutí odvolacího správního orgánu zrušeno správním soudem, pozbývá právní moci i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Je-li žalobě proti takovému rozhodnutí odvolacího správního orgánu přiznán odkladný účinek, pozastavují se účinky napadeného rozhodnutí odvolacího správního orgánu a i účinky rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které jím bylo potvrzováno nebo měněno. Byly-li tedy do skončení řízení vedených u zdejšího soudu pod sp. zn. 57A 33/2016 a 57A 105/2016 pozastaveny účinky napadených rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 17. 2. 2016, čj. MV-20839-4/SO-2013 (o odvolání žalobcovy otce), resp. ze dne 22. 9. 2016, čj. MV-119165-4/SO-2016 (o odvolání žalobcovy matky), a tím i účinky jim předcházejících rozhodnutí Ministerstva ze dne 23. 1. 2013, čj. OAM-22558-21/DP-2012 (o žádosti žalobcovy otce), resp. ze dne 18. 7. 2016, čj. OAM-22572-19/DP-2012 (o žádosti žalobcovy matky), dopustily se správní orgány podstatného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, jestliže svá rozhodnutí o žalobcově žádosti a o žalobcově odvolání, která byla vydána v době účinnosti přiznání odkladného účinku žalobám vedeným u zdejšího soudu pod sp. zn. 57A 33/2016, resp. 57A 105/2016, založily na rozhodnutí o zamítnutí žádostí žalobcových rodičů o prodloužení platnosti povolení k pobytu, u kterýchžto rozhodnutí byl v předmětné době pozastaven jejich účinek být podkladem pro navazující rozhodnutí o žádostech rodinných příslušníků daného nositele oprávnění ke sloučení rodiny.“*
10. Žalovaná brojila proti Původnímu rozsudku kasační stížností a Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 24. 4. 2019, čj. 6 Azs 36/2019-19 (dále též „Rozsudek NSS“) zrušil Původní rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Stran stěžejní žalobní námitky zaujal kasační soud toto stanovisko: *„[13] Jádrem posuzovaného sporu je, jaký*

pobytový status měla matka žalobce poté, co jí žalovaná odmítla prodloužit povolení k dlouhodobému pobytu, avšak krajský soud přiznal žalobě proti tomuto rozhodnutí odkladný účinek.

[14] Podle § 73 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) obecně nemá podání žaloby odkladný účinek. Soud jej však může na návrh žalobce žalobě přiznat, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem (odst. 2 citovaného ustanovení). Podle § 73 odst. 3 s. ř. s. se přiznáním odkladného účinku pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí. Smyslem přiznání odkladného účinku je odložit vykonatelnost žalobou napadeného správního rozhodnutí a fixovat stávající stav věcí, jako by toto rozhodnutí vůbec nebylo vydáno (POTĚŠIL, L., ŠIMÍČEK, V. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Leges, 2014. s. 660). Odkladný účinek tedy vytvořil situaci, jako by žalovaná (ještě) nezamítla žádost žalobcovy matky o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu a řízení to této žádosti (dosud) probíhalo (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. března 2018 č. j. 1 Azs 52/2018 - 33). Zbývá proto vyřešit povahu pobytového statusu matky žalobce coby žadatelky o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu.

[15] Podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců (stěžovatelka nesprávně odkazovala na odst. 2 citovaného ustanovení, který však obsahoval relevantní právní úpravu pouze do 17. prosince 2015) platí, že pokud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo povolení k dlouhodobému pobytu uplyne před rozhodnutím o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo prodloužení doby jeho platnosti, ačkoliv žádost byla podána v souladu s podmínkami uvedenými v odstavcích 1 až 3 [tj. v zákonem stanovených lhůtách – pozn. soudu], považuje se vízum nebo povolení k dlouhodobému pobytu za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti.

[16] Stěžovatelka správně namítla, že Nejvyšší správní soud v minulosti vyloučil podávání dalších žádostí o pobytové oprávnění v době, kdy cizinci již svědčí tzv. fikce pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců (kromě níže rozebraných rozhodnutí srov. též rozsudky ze dne 28. srpna 2015 č. j. 5 Azs 98/2015 - 32, ze dne 4. května 2016 č. j. 6 Azs 41/2016 - 28, ze dne 30. března 2017 č. j. 10 Azs 1/2017 - 34 či ze dne 31. července 2018 č. j. 5 Azs 174/2016 - 34). V těchto případech však šlo o další žádost téhož cizince, jemuž již fikce pobytu svědčila. Oproti tomu v projednávaném případě svědčila fikce pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců matce žalobce, jejímž prostřednictvím žádal o pobytové oprávnění žalobce. Ono „řetězení“ fikcí povoleného pobytu tedy nehrozilo, neboť podání žádosti o povolení k pobytu žalobce jeho matce žádný pobytový status nezaložilo.

[17] Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. dubna 2016 č. j. 3 Azs 96/2015 - 44, který se v kontextu řízení o správním vyhoštění zabýval podmínkami pro podání žádosti o povolení k trvalému pobytu na území České republiky (§ 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců) a pro udělení víza za účelem strpění pobytu podle § 33 písm. c) zákona o pobytu cizinců, vyplývá, že pokud je podání žádosti o pobytové oprávnění určitým způsobem podmíněno platným povolením k dlouhodobému pobytu, „je nutná existence platného povolení k dlouhodobému pobytu v době jejího podání. Jelikož oprávněnost pobytu podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je pouze dočasnou právní fikcí legálního pobytového statusu, nelze po tuto dobu o splnění podmínky [povoleného dlouhodobého pobytu] hovořit.“ Důvod pro tento zužující výklad spatřoval Nejvyšší správní soud „nejen v gramatickém znění či v účelu a smyslu všech dotčených ustanovení zákona o pobytu cizinců, ale i v hrozících nežádoucích důsledcích, k nimž by účelové podávání

opakovaných žádostí vedlo. Ačkoli zdejší soud připouští, že v některých případech může výše nastíněný výklad vést k jisté tvrdosti vůči dotčenému cizinci (zejména tam, kde se poměry cizince změny teprve v době trvání fikce oprávněného pobytu), faktickou nemožnost realizace správního vyhoštění v důsledku ‚nekončící fikce oprávněného pobytu‘ vyhodnotil jako natolik nežádoucí a s veřejným pořádkem kolidující konsekvenci, že je nucen trvat právě na předestřené výkladu výše zmíněných právních předpisů.“ Jedním z důvodů pro přijetí zužujícího výkladu pojmu „povolení k dlouhodobému pobytu“ tak byla především obava z řetězení žádostí o pobytové oprávnění a nekončící fikce oprávněného pobytu cizince. V rozsudku ze dne 29. března 2017 č. j. 8 Azs 11/2017 - 32 Nejvyšší správní soud doplnil, že „uvedenému výkladu nasvědčuje též skutečnost, že § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců váže vznik fikce povolení k pobytu na podání žádosti v příslušné lhůtě dle § 47 odst. 1 téhož zákona, tj. nejdříve 90 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů.“ V případě, kdy by byla fikce pobytu postavena na roveň povolení k dlouhodobému pobytu, by nebylo možné určit začátek ani konec běhu takové lhůty, neboť by se odvíjely od konce správního řízení o předešlé žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud též v obecné rovině konstatoval, že fikce pobytu podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců není skutečným povolením k pobytu. „Takový pobyt na území však – ač oprávněný – není kvalitativně zcela totožný s povolením k dlouhodobému pobytu samotným, neboť jeho smyslem je pouze vytvoření kontinuity mezi jednotlivými pobytovými tituly a nikoli umožnění procesního ‚zacyklení‘ pobytových žádostí a prakticky neukončitelného pobytového oprávnění.“ Avšak jak Nejvyšší správní soud uvedl v předchozím odstavci, tuto argumentaci (přesněji řečeno její východiska) nelze na případ stěžovatele plně vztáhnout.

[18] Přílehavější na nyní posuzovanou situaci je rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. března 2018 č. j. 1 Azs 268/2017 - 22, kterým argumentovala i stěžovatelka a který se týkal možnosti podat žádost o povolení k pobytu za účelem sloučení rodiny na území České republiky, kterou lze podat v průběhu pobytu na dlouhodobé vízum nebo na povolení k dlouhodobému pobytu (§ 42a odst. 6 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 23. června 2014, respektive odst. 5 citovaného ustanovení v nyní účinném znění). V tomto případě podala cizinka žádost o toto pobytové oprávnění v době, kdy byl její žalobě proti rozhodnutí o neprodloužení stávajícího pobytového oprávnění přiznán odkladný účinek. Nejvyšší správní soud uvedl, že „smyslem fikce povoleného pobytu je zjevně ochrana cizince po dobu, kdy se rozhoduje o jeho žádosti, konkrétně to, aby mohl do rozhodnutí o své žádosti setrvat na území ČR. Nelze však předjímat výsledek řízení o žádosti, a není tedy možné na základě této fikce rozhodovat v dalších řízeních, tj. ani v nyní posuzovaném řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Postavení na roveň fikce povoleného pobytu a v řízení povoleného pobytu by šlo proti smyslu právní úpravy. Ta vychází z existence řízení, ve kterém se o tom, zda bude povolení k pobytu přiznáno, rozhoduje. Pokud by však samotná žádost vyvolávala stejné účinky jako povolení přiznané na základě proběhlého řízení, toto řízení by ztrácelo smysl.“ To platí tím spíše (a maiori ad minus) v situaci, kdy cizinka pobývá na území České republiky jen v důsledku odkladného účinku žaloby proti rozhodnutí o neprodloužení pobytového oprávnění. V citovaném rozhodnutí Nejvyšší správní soud navíc zdůraznil, že neposuzoval situaci hrozící řetězením žádostí o pobytové oprávnění, nýbrž pobytový status cizinky v době podání žádosti o pobytové oprávnění.

[19] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že ani nemožnost aplikovat některá východiska citovaných závěrů na případ stěžovatele, jemuž samotnému fikce pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců nesvědčí, nepřeváží nad obecným požadavkem, aby byl stejným pojmem přikládán stejný význam, a to především v rámci stejného právního předpisu. Za klíčový lze

přítom označit argument, že fikce pobytu (a to i v důsledku přiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí o neprodloužení povolení k pobytu) má především chránit cizince před nutností opustit území České republiky, než je s konečnou platností rozhodnuto o jeho žádosti o prodloužení povolení k pobytu. Jejím účelem však není umožnit cizinci podávat další žádosti v režimu zákona o pobytu cizinců (a to ani zprostředkovaně), které jsou podmíněny existujícím povolením k dlouhodobému pobytu. Proto, dovodila-li dosavadní judikatura, že fikci pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců nelze stavět na roveň povolení k dlouhodobému pobytu (ať již pro účely podání žádosti o povolení trvalému pobytu na území České republiky, podání další žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, pro účely podání víza za účelem strpění či při posuzování oprávněnosti pobytu v řízení o správním vyhoštění), je třeba tento výklad podržet i ve vztahu k možnosti podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za cizince narozeného na území České republiky podle § 88 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Na základě fikce pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců totiž „nelze rozhodovat v dalších řízeních“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. března 2018 č. j. 1 Azs 54/2018 - 27).“.

[V] Nové rozhodnutí krajského soudu

11. Krajský soud proto o věci rozhodoval znovu a po provedeném jednání konaném dne 26. 6. 2019 dospěl k závěru, že žaloba důvodná není. Žalující strana se k jednání nedostavila, strana žalovaná při něm setrvala na svých původních závěrech.
12. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
13. Podle § 110 odst. 4 soudního řádu správního, *zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.*
14. Prizmatem § 110 odst. 4 s. ř. s. soud především posoudil jak nedůvodnou hlavní žalobní námitku [obsažená v části IV bod (iii) žaloby]. Nejvyšší správní soud se stran otázky možnosti podávání žádostí v režimu odkladného účinku přiznaného podané žalobě vyslovil jednoznačně (viz výše) a krajský soud na tyto závěry plně odkazuje.
15. Dále, nedůvodná byla i námitka obsažená v části IV bod (i) žaloby. Soud nenalezl žádný racionální důvod, proč by správní orgány měly vyčkat na rozhodnutí soudu ve věci pobytových režimů rodičů nezletilého žalobce. Vycházely ze skutkového stavu, jaký tu byl v době jejich rozhodování, a v jejich postupu nelze shledat namítané porušení § 8 odst. 1 správního řádu.
16. V obecné rovině (ve vztahu k vyjeveným tvrzením) zůstala námitka obsažená v části IV bod (ii) žaloby. Žalobce nespecifikoval, v čem spatřuje nedostatečnost přezkumu zákonnosti prvoinstančního rozhodnutí ze strany žalované, neuvedl, jaké odvolací námitky byly vypořádány natolik stručně, že to způsobilo nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Soud k tomu primárně připomíná, že podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí být z žalobního bodu patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Každá taková námitka (bod) musí být dostatečně konkrétní. Z povahy soudního řízení správního vyplývá, že je to žalobce, který obsahem podání – žaloby – vymezuje rozsah přezkumu jím napadeného rozhodnutí. Je tedy na žalobci, jak prostřednictvím žalobních bodů vymezí přezkumnou činnost soudu. Nejvyšší správní soud došel ohledně náležitostí žaloby proti rozhodnutí správního orgánu k tomuto závěru: *I. Líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu*

nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. II. Žalobce je též povinen vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. III. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti. [viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005-58, publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS, toto i další zde zmíněná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou k dispozici na www.nssoud.cz]. Účastníci řízení by tedy měli svá podání náležitě konkretizovat. Námitka, má-li být kvalifikovaná, by měla být konkrétní, protože na obecnou námitku těžko žádat jinou odpověď, než opět relativně obecnou. Soud proto musí konstatovat, že pochybení, která byla obecně namítána v části IV bod (ii) žaloby, v činnosti žalované neshledal.

17. A nedůvodná byla i námitka stran přiměřenosti dopadu rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života. Primárně platí, že otázka přiměřenosti se pravidelně posuzuje toliko tehdy, jestliže zákon o pobytu cizinců tak výslovně stanoví. Tam, kde zákon tuto podmínku nestanoví, se k možnému dopadu do soukromého a rodinného života cizince přihlíží ve specifických případech. V souzené věci došlo prvoinstančním rozhodnutím k zastavení řízení, šlo tedy o rozhodnutí procesní povahy. V takovém případě je požadavek na posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života nejslabší. Posuzoval by se zcela výjimečně tehdy, kdy by se jednalo o mimořádný případ a mimořádně pádný důvod, kdy by rozhodnutí správního orgánu bylo extrémně nespravedlivé a kdy by absence zákonné podmínky byla korigována, v duchu judikatury Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu, doktrínou materiálního právního státu. V dané věci však k ničemu takovému nedošlo. V žalobě nic takového tvrzeno není, soud sám žádnou takovou závažnou okolnost nezjistil. Jednalo se o věc, která měla zcela běžné parametry, a tudíž nebylo nutné se otázkou přiměřenosti zabývat.

[VI] Celkový závěr a náklady řízení

18. Soud z výše uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji proto zamítl.
19. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první soudního řádu správního právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Z pohledu nákladů řízení je rozhodující konečný výsledek soudního řízení, v němž byla úspěšná žalovaná (mezitímní úspěch žalobce v původním řízení před krajským soudem nemá z tohoto pohledu, vzhledem k následnému zamítnutí žaloby, význam). Žalované však v řízení před krajským soudem ani Nejvyšším správním soudem žádné důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň dne 26. 6. 2019

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu